

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, zastoupen JUDr. Ivou Repa Kremplovou, advokátkou se sídlem Okružní 433/1, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) Z. H., II) J. H.**, oba zastoupeni Mgr. Hanou Krutilovou, advokátkou se sídlem Všetického 615/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2022, č. j. 62 A 139/2020 - 108,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ivy Repa Kremplové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 6. 2020, č. j. JMK 91115/2020, sp. zn. S-JMK 60150/2020 OÚPSŘ, byla v řízení o žalobcově odvolání částečně změněna výroková část rozhodnutí Městského úřadu Rosice (dále též „stavební úřad“) ze dne 11. 3. 2020, č. j. MR-C 10432/20-OSU, sp. zn. MR-S 20345-19-OSU. Prvostupňovým rozhodnutím (ve znění změny provedené žalovaným) stavební úřad podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) mj. žalobci nařídil odstranění venkovního (nerezového) komína včetně konzol ukotvených do obvodového zdiva rodinného domu na ul. X a prostupu přes obvodové zdivo až po jeho vnitřní líc (dále též „stavba komína“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) žalobu zamítl rozsudkem identifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí. Přisvědčil správním orgánům, že byly splněny podmínky pro nařízení odstranění stavby komína. Nesouhlasil se žalobcem v tom, že stavbu komína bylo lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, tedy pod stavby, u kterých není vyžadováno stavební povolení či ohlášení. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám, ve kterých žalobce dovozoval existenci dobré víry. Dle krajského soudu žalobce nemohl být v dobré víře, že stavba komína proběhla v souladu se stavebním zákonem. Dobrou víru nezaložil ani kolaudační souhlas na stavbu rodinného domu, na němž je komín umístěn (dále též „rodinný dům“), jakož ani kontrolní prohlídka provedená stavebním úřadem v roce 2019 (viz protokol o kontrolní prohlídce ze dne 25. 7. 2019). Předmětný komín nebyl zahrnut do projektové dokumentace rodinného domu, a nebyl tak předmětem povolení. Krajský soud dodal, že nepovažuje rozhodnutí o odstranění stavby ani za nepřiměřeně tvrdé, jak tvrdil žalobce. Krajský soud dále akcentoval, že žalobce mohl podat žádost o dodatečné stavební povolení stavby komína. Žalobce tak však neučinil. Ani další žalobní argumentaci neshledal soud důvodnou, přičemž nezjistil ani žádnou vadu, jež by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tedy z důvodu nepřezkoumatelnosti a z důvodu nesprávného právního posouzení. Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek stěžovatel poukazyval na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, resp. správních rozhodnutí. Podle stěžovatele se nevypořádávají se všemi námitkami a rozhodnými skutečnostmi. V dalším okruhu námitek dovozoval nesplnění podmínek pro nařízení odstranění stavby komína a polemizoval s opačnými závěry krajského soudu. V navazujícím okruhu námitek tvrdil existenci dobré víry na své straně. Tu dovozoval z postupu stavebního úřadu v dané věci a dále ze skutečnosti, že na stavbu rodinného domu byl vydán kolaudační souhlas. Dobrou víru stěžovatele pak měla založit i kontrolní prohlídka provedená stavebním úřadem v roce 2019. Podle stěžovatele činnost stavebního úřadu po mnoho let jednoznačně odpovídala vnitřnímu přesvědčení stěžovatele o souladnosti objektivního stavu se zákonem. Tento stav existoval po natolik dlouhou dobu, že nelze přisvědčit tomu, že by bylo lze považovat postup stěžovatele za nezákonný. Postup správních orgánů odporuje i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 86/2016 - 42, a nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16. Stěžovatel dodal, že problematika daných typů komínů nebyla stavebními úřady rozhodována napříč celou Českou republikou obdobně. Polemizoval i s argumentací krajského soudu, zejména pak s argumentací uvedenou v bodech 24 a 25 rozsudku. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[4] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení nepodali ve stanové lhůtě vyjádření ke kasační stížnosti.

pokračování

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že jak rozhodnutí správních orgánů, tak i rozsudek krajského soudu odpovídají požadavkům přezkoumatelného správního a soudního rozhodnutí formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu k pojmu nepřezkoumatelnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal se všemi stěžejními žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. To obdobně platí i pro rozhodnutí správních orgánů.

[8] Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozhodnutí. Postup soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Nejvyšší správní soud dodává, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy je jádro námitek posouzeno, byť není výslovně v odůvodnění rozhodnutí reagováno na všechny myslitelné aspekty vznesené námitek. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu ani rozhodnutí správních orgánů netrpí.

[9] Stěžovatel dále dovozoval naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[10] Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní

předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011 - 124).

[11] Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasační argumentace naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud se naopak plně ztotožnil s právním posouzením provedeným krajským soudem, a toto proto přebírá. Nemohl proto shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jeho argumentací.

[12] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

[13] Stavení zákon tedy opravňuje stavební úřad k tomu, aby nařídil odstranění stavby, a to tehdy, pokud stavba byla provedena bez rozhodnutí (územního rozhodnutí nebo stavebního povolení) nebo opatření nebo jiného úkonu (ohlášení), resp. v rozporu s nimi, a stavba nebyla dodatečně povolena (viz § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona).

[14] Nejvyšší správní soud souhlasí se správními orgány a krajským soudem, že uvedené podmínky byly v nyní projednávané věci splněny. Správní orgány shledaly, že na stavbu komína nebylo vydáno povolení ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, přičemž takový závěr má plnou oporu ve spisové dokumentaci. Stěžovatel ostatně ani netvrdil, že by takovým povolením disponoval. Takové povolení nepředložil nejen v řízení před správními orgány ale ani v řízení před krajským soudem. Stejně tak stěžovatel relevantně nezpochybňoval, že by stavbu komína bylo možno považovat za *stavbu* ve smyslu stavebního zákona. V tomto ohledu soud z opatrnosti konstatuje, že stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání, přičemž stavbou rozumí podle okolností i její část nebo změna dokončené stavby (srov. § 2 odst. 3 a 4 stavebního zákona).

[15] Stěžovatel tvrdil, že předmětnou stavbu komína lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavební úpravy, pokud se jimi nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se vzhled stavby ani způsob užívání stavby, nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí a jejich provedení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby a nejde o stavební úpravy stavby, která je kulturní památkou.

[16] Uvedená norma tedy stanoví, u kterých stavebních úprav není třeba vyžadovat stavební povolení či ohlášení, přičemž stanoví řadu podmínek, které musí být splněny současně (kumulativně). Správní orgány dovodily, že v případě stavby komína nebylo splněno několik těchto podmínek. Podle správních orgánů stavba komína zasáhla do nosných konstrukcí původní stavby (rodinného domu), změnila vzhled původní stavby a provedení stavby komína taktéž může negativně ovlivnit požární bezpečnost. Stěžovatel přitom nepředložil žádnou argumentaci, kterou by uvedené závěry (které mají oporu ve správním spisu) zpochybnil. Stěžovatel nezpochybnil ani konkrétní argumentaci krajského soudu, který uvedl, že z fotografií, které jsou obsaženy ve správním spisu, je zřejmé, že komín je napojen na krbová kamna prostřednictvím sopouchu, který prochází obvodovou zdí rodinného domu, tj. nosnou konstrukcí stavby.

[17] Stěžovatel svou argumentaci v kasační stížnosti zaměřil na existence dobré víry. Obsáhle tvrdil, že stavbu komína realizoval v dobré víře, a proto ji nelze odstranit. Existenci dobré víry dovozoval z postupu stavebního úřadu v dané věci (zejména z vydání kolaudačního souhlasu

pokračování

na stavbu rodinného domu, z kontrolní prohlídky provedené stavebním úřadem v roce 2019 a z dalších kroků stavebního úřadu). Podle stěžovatele činnost stavebního úřadu po mnoho let jednoznačně odpovídala vnitřnímu přesvědčení stěžovatele o souladnosti objektivního stavu se zákonem. Tento stav existoval po natolik dlouhou dobu, že nelze přisvědčit tomu, že by bylo lze považovat postup stěžovatele za nezákonný.

[18] Nejvyšší správní soud připouští, že v rámci řízení o odstranění stavby je třeba zkoumat i zásah do dobré víry stavebníků nelegální stavby, jakož i důsledky jejího odstranění pro ně. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 As 33/2004 - 68, podle něhož: „Rozhodnutím o odstranění stavby vždy dochází k zásahu do vlastnického práva, jež je ústavně zaručeno. Tento zásah je ústavně aprobovaný, děje-li se v souladu s čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tj. z důvodu ochrany práv druhých a ochrany obecných zájmů, zejména lidského zdraví, přírody a životního prostředí. S ohledem na čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod však musí jakékoliv omezení vlastnického práva šetřit jeho podstatu a smysl; z toho je pak třeba dovodit nejen to, že omezení vlastnického práva se může uskutečnit pouze v přiměřené míře, nýbrž také to, že k němu lze přistoupit pouze tehdy, je-li takové opatření přiměřené zájmům, jejichž ochrana je tímto opatřením sledována. I když tedy stavební zákon předpokládá odstranění stavby, jež nebyla pravomocně povolena, jakožto opatření šetřící veřejný zájem (v daném případě veřejný zájem, aby stavba byla v souladu např. se stavebními standardy a neodporovala veřejnému zájmu na využití území), jež je ústavně přípustným omezením vlastnického práva, pak v daném konkrétním případě by takové opatření vzhledem k okolnostem případu, mezi něž je nutno zahrnout kromě splnění zákonných požadavků v § 88 odst. 1 písm. b) věta druhá stavebního zákona též skutečnost, že stavebníci absenci pravomocného povolení stavby ani nezavinili, ani o ní nemohli vědět, bylo opatřením zřejmě nepřiměřeným. Zájem na přiměřené ochraně subjektů, jež jednají v dobré víře, a na ochraně jejich vlastnického práva před nepřiměřeným zásahem, spočívajícím v daném případě v nařízení odstranění stavby, je třeba v materiálním právním státě považovat za součást veřejného zájmu obecně (...).“

[19] Na uvedené navázal Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 - 102, ve kterém uvedl, že dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. Dobrou víru lze chápat jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem, přičemž mezi případy, kdy se stavebník zpravidla dobré víry dovolávat nemůže, patří například právě situace, kdy stavebník realizoval svůj stavební záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace. K tomu viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 - 36, podle něhož: „Zásada ochrany dobré víry, jak ji vnímá ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, bezprostředně souvisí zejména se zásadou právní jistoty a se zásadou presumpce správnosti aktů veřejné správy. (...) Posouzení, zda svědčí účastníkovi řízení dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti. Nejvyšší správní soud již v předchozích rozhodnutích vymezil několik případů, kdy se stavebník dobré víry zpravidla dovolávat nemůže. Podle rozsudku ze dne 4. 4. 2014, č. j. 4 As 170/2013 - 38, půjde o případ, kdy stavebník provedl stavbu v rozporu s projektovou dokumentací a o odlišnostech provedení stavby oproti schválené projektové dokumentaci zcela nepochybně věděl. Není přítom rozhodující, zda provedené úpravy byly ku prospěchu věci: „...stěžovatel totiž na provedené změny předmětné stavby a jejich charakter opakovaně odkazuje, nijak je nezpochybňuje a dokonce tvrdí, že podal návrh na zahájení řízení o změně stavby před dokončením. Stěžovatel tudíž v žádném případě nemohl být v dobré víře ohledně souladu provedených stavebních úprav se stavebním povolením. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s názorem městského soudu, že nepřítomnost dobré víry na straně žalobce je jednoznačně prokázána.“

[20] Optikou uvedeného kasační soud nahlížel na stěžovatelem tvrzenou dobrou víru. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel dobrou víru dovozoval z postupu stavebního úřadu (zejména pak z vydání kolaudačního souhlasu na stavbu rodinného domu a z dalších kroků stavebního úřadu). Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje, že na stavbu rodinného domu byl vydán

kolaudační souhlas, jakož ani to, že proces kolaudace je navázán na předchozí povolovací instituty, jimiž bylo založeno veřejnoprávní oprávnění k realizaci konkrétní stavby (viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007 - 92). Tato vazba však neznamená, že by vydání kolaudačního souhlasu (příp. kolaudačního rozhodnutí) bránilo v postupu podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy v provedení řízení ve věci nepovolené stavby. V tomto ohledu je rozhodné pouze to, zda stavebník disponoval povolením ve smyslu označeného ustanovení, tímto však, jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel nedisponoval. Nejvyšší správní soud dodává, že z kolaudačního souhlasu nevyplývá, že by stavební úřad kolaudoval i stavbu komína. Jak správně připomněl stavební úřad, k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu nebyla stavebníkem doložena dokumentace skutečného provedení stavby, přičemž ani spisový materiál stavebního úřadu neobsahuje žádné dokumenty týkající se stavby komína. Z ničeho nevyplývá ani to, že by bylo v rámci povolení stavby a její kolaudace posuzováno požárně bezpečnostní řešení předmětného komína, znečištění ovzduší takovým zdrojem vytápění atp. Nelze tedy souhlasit s tím, že by byl stěžovatel v dobré víře stran stavby komína.

[21] S ohledem na to, že stavba komína byla dokončena před rokem 2019, je z hlediska dobré víry nepodstatné i to, že stavební úřad provedl v roce 2019 kontrolní prohlídku stavby komína. V tuto dobu již totiž byla stavba komína dokončena a stěžovatel tedy na základě takové kontrolní prohlídky nemohl být v dobré víře stran legálnosti jejího provedení. To stejné platí i pro stěžovatelem zmíněnou zprávu o revizi spalinové cesty. Ta byla vyhotovena rovněž až po dokončení komína (v roce 2020). Dobrou víru nelze dovozovat ani z dalších stěžovatelem akcentovaných skutečností vč. celkového přístupu stavebního úřadu k dané věci a jeho pochybení (např. ze stěžovatelem označených nespřícností v postupu správního orgánu - nesprávně uvedená podlahová plocha rodinného domu, řádně nevyplněný formulář stran dokončené stavby atp.). Stejně tak není podstatné, na základě jakého podnětu a kdy došlo k zahájení řízení o odstranění stavby.

[22] Jestliže pak stěžovatel výslovně uváděl, že nelze přisvědčit tomu, že by problematika daných typů komínů byla stavebními úřady rozhodována napříč celou Českou republikou obdobně, konstatuje soud, že krajský soud takovou argumentaci neuvedl. Kasační stížnost je ovšem opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispozitivní. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21). Z procesní opatrnosti kasační soud dodává, že stěžovatel nedoložil, že by stavební úřad nahlížel na podobná protiprávní jednání jinak. Stejně tak nedoložil rozdílnou praxi stavebních úřadů při posuzování identických situací. Není přitom povinností soudu obstarávat za stěžovatele takové podklady. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu dodává, že je striktně vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Rozsah, resp. hloubka stížnostní argumentace předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20). Pokud pak stěžovatel poukazoval na nález Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, konstatuje soud, že ten se nezabýval identickými skutkovými a právními okolnostmi. To stejné platí i pro rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 86/2016 - 42,

pokračování

jakož i pro situaci popisovanou v komentáři od JEMELKA, L. a kol. *Správní řád*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 26. V žádném z uvedených materiálů nebyla posuzována identická situace, ke které došlo v dané věci.

[23] Nejvyšší správní soud neshledává nic nezákonného ani na argumentaci krajského soudu v bodech 21 a násl. odůvodnění rozsudku. Zde se krajský soud vyjádřil v tom smyslu, že stěžovatel nedoložil stavební povolení (ohlášení) stran stavby komína, resp. požadovaná stanoviska dotčených orgánů k takové stavbě. Za situace, kdy předmětem stavebního řízení, resp. kolaudačního řízení nebyla stavba předmětného komína (viz výše), je nepřipadný i poukaz na stanovisko HZS Jihomoravského kraje ze dne 24. 10. 2017. Jak již bylo výše uvedeno, k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu stavebník nedoložil dokumentaci skutečného provedení stavby, přičemž ani spisový materiál stavebního úřadu neobsahuje žádné dokumenty týkající se stavby komína. Soudu tedy není zřejmé, jak by se ke stavbě komína mohl uvedený orgán vyjádřit. Krajskému soudu nelze vytýkat ani to, že v rozsudku uvedl, že stěžovatel nepožádal o dodatečné stavební povolení pro stavbu komína. Sám stěžovatel uvedl, že takovou žádost nepodal. Pro nynější řízení jsou přitom irelevantní důvody, proč tak stěžovatel neučinil. Dodatečné povolení stavby lze chápat jako beneficium pro stavebníka, který nesplnil požadavky stavebního zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 8 As 108/2013 - 43).

[24] Ke zrušení rozsudku krajského soudu neshledal soud důvod ani na základě podkladů přiložených ke kasační stížnosti vč. dokumentu shrnujícího vývoj celé záležitosti - *Shrnutí stěžovatele ze dne 30. 5. 2022*. V něm stěžovatel předně uvedl řadu důvodů, které nezmínil v žalobě. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. pak brání tomu, aby se poté, co byl vydán přezkoumávaný akt, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017 - 67). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody uvedené v označeném shrnutí nic nemění na zákonnosti rozhodnutí o odstranění stavby, resp. zákonnosti navazujícího rozsudku krajského soudu. Pro danou věc je irelevantní i znalecký posudek „*vyhotovený na objednávku osob zúčastněných na řízení*“. Na takovém znaleckém posudku rozhodnutí o odstranění stavby, resp. rozsudek krajského soudu nestojí. Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud svůj rozsudek nepostavil na tom, že správní orgán může vydávat chybná rozhodnutí bez odpovědnosti za ně. Pro danou věc je irelevantní i to, zda stěžovatel topil dne 23. 12. 2020 v předmětném komíně (či nikoliv), jaký je skutečný průměr sopouchu komína, postup developera při stavbě rodinného domu a další podobné skutečnosti.

[25] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že nikterak nezpochybňuje důsledky odstranění stavby pro stěžovatele. Rozhodnutí o odstranění stavby zasahuje do práv stěžovatele, zejména pak do práva vlastnického. Tento zásah je však ústavně aprobovaný, děje-li se v souladu s čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tj. z důvodu ochrany chráněných zájmů (mj. zájmu na dodržení požadavků stavebního zákona) a z důvodu ochrany práv dotčených osob (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 482/02 ze dne 8. 4. 2004 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 As 33/2004 - 68). Přesně k naplnění těchto zájmů přitom rozhodnutí o odstranění stavby směřuje. Odstraněním předmětné stavby komína dojde k napravení stavu, který

odporuje stavebnímu zákonu a který zasahuje do práv osob zúčastněných na řízení. Přisvědčení obraně stěžovatele by znamenalo, že odstranění nezákonné stavby by bylo lze zabránit pouze s poukazem na nepříznivé důsledky pro stavebníka. Takový výklad odporuje účelu a smyslu stavebního zákona. Ani žádné jiné kasační tvrzení nebylo s to zpochybnit závěry rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud se s rozsudkem krajského soudu ztotožnil a v podrobnostech na jeho odůvodnění odkazuje.

[26] Souhrnně vzato se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[29] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

[30] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že s ohledem na povahu věci považoval za nutné rozhodnout o kasační stížnosti přednostně (§ 56 s. ř. s.). Z důvodu, že o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí, Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publ. pod č. 173/2004 Sb. NSS). Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč stěžovateli, a to k rukám jeho zástupkyně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu